

konferenco, na kateri bi se vse te zadeve rešile. Ako bi Rusija pričela trobiti v balkanski rog, morala bi priskočiti Nemčija. Avstro-Ogrski na pomoč in evropska vojna bi nastala. Upajmo, da bodo avstrijski diplomati to nesrečo preprečili. Za zdaj je na vsak način opaziti, da delajo vse prizadete države (tudi naša seveda) izredne vojaške priprave.

Vedno več naročil

prihaja na naš kmetjski koledar. Opozarjamo, da letos ne moremo napraviti še druge naklade. Kdor bi torej zamudil pravočasno koledar naročiti, ta je sam odgovoren, ako ga ne dobi. Koledar se dobi proti naprejplačilu za vse skupaj 70 vinarjev.

Dopisi.

Sv. Barbara pri Borlu. Delovanje klerikalnega izobraževalnega društva pri Sv. Barbari (oziroma društvo Jakeca Rabuzeka) ima že več slabih uspehov. To društvo ima nalogo zatirjati nemški jezik in nemški ponk na tukajšnji šoli, čeravno želimo kmeti, da bi se naj v šoli otroki nemški jezik podučevali. Pa žalibog, klerikalci, duhovniki, in prvaški učitelji ne pustijo tega si v glavo strti. Le malo potrpljenja in dosegli bomo mi kmeti našo željo. Bodemo že vidli, ali je dovoljeno hujskati proti nemškemu poduku? Koliko otrok se mora potlej ko šolo opustijo, zalovati in togotiti, da se niso svetovnega jezika priučili? To najbolj razvidimo pri fantih kateri se učijo kake obrti ali pa pozneje pri vojakih. Kako bi potrebovali nemščine za svoj stan, pa čisto nič ne razumijo. Tudi pri vinskih kupcih, ki so večinoma Nemci, bi potrebovali nemščine, da bi lahko svoje pridelke prodali. Letos žalibog še imamo dosti dobrega okusnega vina, pa ker pa Nemcev ni, še ga večinoma vsi posestniki imamo. Največ pa je krivo, da ne pridejo nemški kupci sem, to da se preveč hujska od klerikalne in liberalne strani. Pa enkrat vendar naj bode konec temu hujskanju. Saj je za nas vse to v korist. Torej, bodite pametni vsi skupaj in ne bode, ga nobenega sovraštva več med vami. Tudi v svetem adventnem času se, pa spokorite, da smemo po vrednem pričakovati rojstvo našega gosp. Jezusa Kristusa. Opušтите vse prepire in živite tako, kakor nas uči gospod Jezus Kristus. Ljubi Boga nad vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe. To si zapomnite dobro, in videli boste, da ne bo več preprirov. Saj razumete kaj ne? Bodite vendar ljudje pa ne živina. Toliko za zdaj, dragokrat več.

Frankolovo. Dr. Koderman. Prav izvrsto je bil naš bivši prevzetni in bahasti Kodermanček v zadnjem Štajercu popisani. Tudi nas, ki smo z njim vzrastli in narodno šolo obiskovali, je pozneje kot dijak vedno bolj vse preziral, ter se obnašal, kakor da bi že bil najvišje učenost in čast dosegel. Prav težko nam je bilo, ko sta se pred nekaterimi leti njegov mirni in ljubeznivi oče in sestra od nas preselila v Polzelo, a veseli pa smo bili, ko smo se njegovega sina, tega ošabneža, znebili. Poznal je ta imenitnej samo sebe, a druge je le kritikoval, ker se nismo po njegovih ukazih ravnali, ter nikoli dosti liberalni in slovenski bili. Ljubi oče ga je večkrat opominjal: „Le tiho in miren bodi sinček, ti še ne veš, kaj se reče kruh služiti!“ Skakal, divjal in hujskal je vedno se svojo palčico, kakor da bi to že njegova služba bila. Srečen pa je bil, ker je imel izvanredno dobrega četa, nadučitelja. Četudi je ta njegov sin kot dijak zaradi svoje strogosti v šoli zakrivil, da se je dal oče prerano upokojiti, ter mu stem veliko škodoval, je vendar oče še vse za njega žrtvoval, da bi le sin svoj cilj dosegel. No pa sedaj ima v zahvalo pravega hujskajčega petelina. To se mirnemu očetu, dasitudi zvestemu Slovincu, gotovo ne dopade. Pa bo prišel čas, prej ali slej, ko se bo ta visoki g. doktor še rad ponizal.

Sv. Martin pod Vurbergom. Vsak pošteni avstrijski državljan se je spominjal preteklo sredo, to je bilo na dan 2. dec. t. l. da se je

udeležil božje službe, ktere so se brale večinoma po vseh cerkvah naše države. Komu pa ni bilo mogoče, se sv. maše udeležiti, pa je z navdušenostjo klical proti Bogu: hvala Tebi, da si še nam ohranil našega vladarja, našega presvitelega cesarja Franc Jožefa, kteri danes obhaja veličastni praznik 60-letnice svojega vladanja. Zato so se tudi naši dosluženi vojaki zbrali (namreč veterani), pod svojo zastavo, v sredi fare, v lepem številu. Posebno veselo bilo je videti taiste, kateri so že stali na bojiščih za svojega cesarja, za svojo domovino; stem so pokazali navdušenost, in ljubezen do svojega vladarja, da so prihiteli na ta dan pod veteransko zastavo, in so pod zbranim poveljnikom korakali, še kot hrabri vojaki, proti cerkvi, in so tamkaj molili za njega Veličanstvo, da bi še ga ljubi Bog mnogo let nam ohranil kot vladarja. Ravno tako so tudi naši gosp. učitelji zbrali šolsko mladino pod svojo zastavo, s katerim so že kot otroci pokazali, da ljubijo svojega cesarja in mu hočejo biti zvesti in pokorni; zato so tudi zapeli po božji službi cesarsko pesem. Torej bodimo mu vedno tako zvesti, branimo mu njegovo podedovano krono v vsaki sili, stopimo radi tudi takrat pod zastavo, kedar nas pokliče domovina pod orožje! Torej čestitamo k 60-letnici njegaj Veličanstvu presvitemu cesarju Franc Jožefu I.

Vsi državljani ljubimo ga
Našega Franca Jožefa,
Zdraženi v edinosti,
Dokler bo stala Avstrija!
Viribus-Unitis.

Slovenska Bistrica. Okrajna šparkasa v Slov. Bistrica obhaja je 2. t. m. 40 letni svoj obstoj in položila obenem temeljni kamen za cesarja Franc Jožef I. jubilejsko šparkasno poslopje. Ne moremo se popečati natančneje z zgodovino te šparkase. Ali najvažnejše točke naj posnamemo slavnostnemu listu. Pod predsedstvom g. Karla pl. Formacher stavil je dne 12. junija 1867 na obnem zboru okrajnega zastopa g. dr. M. Detitscheg predlog da se ustanovi okrajna šparkasa. Predlog je bil enoglasno sprejet. Od ustanovitelj privoščila je usoda le g. V. Sternberger, da doživi 40 letnico tega zavoda in se udeleži slavnosti. Poslovati je pričela šparkasa 3. decembra 1868; bila je to 22. v naši kronovini urešničena hranilnica. Tekom 40 let se je sprejelo skupno 10.525.059 krón vlog; kar je dokaz zaupanja, ki ga ima šparkasa med prebivalstvom. Visokost hranilnih vlog dokazuje prvič, da je šparkasa zmisel za štedenje med ljudstvom pospeševala, medtem ko je bila drugič v položaju, ugoditi potrebam po posojilih v izdatni meri. Bilo ji je mogoče, nabrati rezervni sklad, ki zvezi s popolnoma varnimi posojili na zemljiščih in drugimi posojili daje popolnoma sigurnost, da so v šparkasi naloženi denarji varni pred vsako nevarnostjo. Kadar je bilo treba pomagati proti bedi in revščini, je bila šparkasa vedno prva; podarila je v dobrodelne in splošne koristne namene v okraju Slov. Bistrica skupno 108.319 K. Ako se oziramo zdaj po preteku 40 let na delovanje tega imenitnega zavoda, potem smemo trdimo, da je rešila eno gospodarsko nalogo, ki so si jo stavili ustanovitelji popolnoma in zvesta svojemu načelu. Šparkasa se bode i znanprej razvijala. Dal Bog, da bi vedno cvetela in se razvijala v prid ljudstvu v slov. bistriškem okraju!

Vuzenice (Saldenhofen). Naš občinski predstavnik je menda za barve slep. 29. p. m. izdala je občina cirkular, v katerem se je prosilo, naj se hiše ob priliki jubilejskih slavnosti naj ne okineča z narodnimi zastavami. Tudi tukajšni restavratir g. M. Germuth je razobesil v tem zmislu 1. t. m. črno-rumeno zastavo. Kako se je vsled tega začudil, ko mu je prinesel 2. t. m. zutraj hlapec občinskega predstojnika Antona Mravlak (občinske sluge pri nas nimamo, temveč sin predstojnika Hemerle deli to službo s hlapcem) to-le pismo: — „Št. 950/2. G. M. Germuth, najemnik železniške restavracije v Vuzenicah! — Nalaga se Vam tem potom, da odstranite takoj iz okna Vaše hiše visoč državnomoško (črno-rdečo-rumeno) nacionalno zastavo, katero ste vkljub prepovedi občinskega urada razobesili; drugače se bode vporabilo druge korače. — Občinski urad Vuzenice, 2. 12. 1908. Župan: Mravlak.“ — Da naš župan ni poseben modrijan, je splošno znano, ali da je tako slab

v koledarju, da ne zna razločiti niti cesarske od nemško-nacionalne zastave in da vidi 2 barvi za 3, tega se pač od njega ni mislilo. Morda si je svoj želodec tako z „mezerle in 8. labeljni“ napolnil, da mu je to v glavo udarilo. Ali oprostimo mu. Ali da njegov sin Hemerle niti do 2 šteti ne zna, ko je vendar dolga leta hlače po šolskih klopih v Mariboru tgal, to je žalostno in prava blamaža za občino. Kajti ti „narodnjaki“ so dobili na njih neopravičeno pismo precej jasni odgovor, katerega si bojejo pač zapomnili. Hahaha!

Hajdin. Tukajšno učiteljsko je proslavljalo s šolsko mladino 2. decembra zelo lepo cesarjev 60 letni jubilej. Ob 1/9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri so bili navzoči med drugimi pobožnimi člani krajnega šolskega sveta s svojim načelnikom g. Strasschillom in občinski predstojniki z odborniki. Po sv. maši se je vršila cesarjeva-jubilejna slavnost v šolskem poslopu v navzočnosti č. g. duhovnikov in zgoraj imenovanega oblastva. Po znamenitem govoru g. nadučitelja so otroci izmenoma popevali cesarsko in domovinske pesmi in deklamirali na jubilej nanašajoče se pesmi. Po končanej slavnosti so bili otroci pogoščeni. Pohvaliti moramo, da je bilo šolsko poslopje lično okinčano, da so otroci v cerkvi kakor v šoli krasno popevali in razumljivo deklamirali; zato gre učiteljsvu vsa čast in zahvala.

Iz Rogoznice. Neki mož je roko podal nekemu Nemcu; za to dejanje so ga neke stranke ljudje skoro na vislice obsodili. Ker pa je mož neboječ, si upa še naznaniti, da je celo Italjani, ki ni naše krone, roko podal in sicer večkrat. In kaj še, še celo židovu, ki ni naše vere je roko, podal. Kaj bojo neki zdaj sklenili? Gotovo bojo rekli, da ta mož ni pri pravi pameti in da je nor, ker misli, da je res vsak njegov brat. Sedaj so pravo zadeli, ker smo si po Adamu vsi brati, vsi otroci očeta, ki je v nebesih in vsi dediči nebeskega kraljestva. A. H.

Iz Polenšaka. Prosimo, gospod Šori, kje je red pri pošti? Vi vedno pravite, če pride kdo pred osmo uro zutraj, ali pa po šestih zvečer, da ni tedaj vaša ura; in tedaj sploh nikomur niti dopisnice ne date. Mi pa Vas vprašamo kje je tukaj natančnost, ki mora na pošti biti. Prvič, če Vi eno reč na pošti zadržite in jo mest v Polance v Bratislavce hočete izročiti. In ko vam potem dotičnik v Bratislavcih noče odvzeti, ker je pošten češ da spada v Polance dotičnemu ki se ravno tako piše. Vi pa te reči le ne oddate lastniku, ker je baje naprednjak in si mora on sam pozneje, ko izve po drugih, da je za njega nekaj na pošti iti po to reč in jo še z nevoljo dobi. To je torej red, da leži stinajst dni na pošti a Vi še lastniku to ne sporočite?! Dalje je potem to red, da nujno pismo, katero se odda 18. na pošto in bi moralo priti že 20, pride še le 29. Torej gre pismo iz Ptujja na Polenšak 11 dni?! Potem pismo; ki se je dal 15. na pošto v Ljubljani, dobi lastnik na Polenšaku 29. Pismo torej gre iz Ljubljane na Polenšak 14 dni?! In to je red na pošti, ki ga g. Šori zahteva. Torej g. Šori, držite se reda! prej Vi, potem ga še le drugim vsiljujte. Odslej Vam bomo malo bolj natanko gledali na prste in se ob prvem neredu neke druge zglašili, kar sicer za Vas ne bo prijetno. Za sedaj Vam še prizanesemo. Na svidenje torej prihodnjič! Več posestnikov.

Leitersberg pri Mariboru. Knam se je preselil nek viničar z Kamce kateri vbogi je bil primoran hitro od službe iti. Kakor smo zdaj zvedli je namreč znani in klerikalni priljubljen finančni komisar dr. Jože Povalej neko posestvo kupil. Vbogi viničar prejšnjega posestnika je moral nekaj časa potem v mrzlem času novo domačino iskati in jo je tukaj našel. Taki so klerikalci. Srce do vbogega, revnega človeka nimajo. Od strehe mora iti, in naj bode še tako slabo vreme. Tista viničarija je bila prazna. Na to je potem klerikalni to posestvo prodal in čez 4000 K dobičak v svoj masten žep hranil. To je že kaj, 6000 K posestvo kupiti in par tedni z dobičkom čez 4000 K oddati. Tako je zdaj znani klerikalni kandidat postal „Grundceerstukler“. Vsak pošten človek in državljan se zdr. studno posestva razmesariti. Mi pa le še prašamo, če ima c. k. uradnik toliko časa, z takimi rečmi se pečati. Mi viničarji smo pretekli teden dobili zopet od prijatelja za Korošca la-